MAZÁK
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2012. július 12.[1]

C-534/10. P. sz. ügy

Brookfield New Zealand Ltd
Elaris SNC
kontra
Community Plant Variety Office (CPVO)

és Schniga GmbH

„Közösségi növényfajta-oltalmi jogok — 2100/94/EK rendelet — A CPVO-ra ruházott mérlegelési jogkör — Új, vírusmentes növényi anyag benyújtása a szakmai szempontok szerinti vizsgálatra”

I – Bevezetés

1. A jelen fellebbezésében a Brookfield New Zealand Limited (a továbbiakban: Brookfield) és az Elaris SNC (a továbbiakban: Elaris) (a továbbiakban együttesen: fellebbezők) a Bíróságtól azt kérik, hogy helyezze hatályon kívül a T-135/08. sz., Schniga kontra CPVO – Elaris és Brookfield New Zealand (Gala Schnitzer) ügyben hozott ítéletet[2] (a továbbiakban: megtámadott ítélet), amelyben az Elsőfokú Bíróság (hatodik tanács) megsemmisítette a Közösségi Növényfajta-hivatal (CPVO, vagy a Hivatal) fellebbezési tanácsának 2007. november 21-i határozatát, amely a „Gala Schnitzer” almafajtára vonatkozóan növényfajta-oltalmi jogot adott (A 003/2007. és A 004/2007. sz. ügy) (a továbbiakban: vitatott határozat).

2. A fellebbezés lényegében azt a kérdést veti fel, hogy az Elsőfokú Bíróság a CPVO-t megillető mérlegelési jogkör terjedelmét helyesen értelmezte-e, mikor megállapította, hogy a CPVO a növényfajta-oltalmi jog megadására vonatkozó bejelentési eljárás keretében hatáskörrel rendelkezik annak engedélyezésére, hogy a szakmai szempontok szerinti vizsgálathoz új növényi anyagot nyújtsanak be.

II – Jogi háttér

3. A tárgyidőszak során a közösségi növényfajta-oltalmi jogokra irányadó szabályokat a 2506/95/EK tanácsi rendelettel[3] módosított, a közösségi növényfajta-oltalmi jogokról szóló, 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelet[4] (a továbbiakban: 2100/94 rendelet) határozta meg.

1 — Eredeti nyelv: angol.

2 — EBHT 2010., II-5089. o.

3 — A közösségi növényfajta-oltalmi jogokról szóló 2100/94/EK rendelet módosításáról szóló, 1995. október 25-i rendelet (HL L 258., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 18. kötet, 255. o.)

4 — HL L 227., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 16. kötet, 390. o.

4. A 2100/94 rendelet „Újdonság” című 10. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A fajta akkor tekinthető újnak, ha az 51. cikknek megfelelően meghatározott bejelentési napon a fajtaösszetevőket vagy a fajta betakarított terményét a 11. cikk értelmében a nemesítő vagy az ő hozzájárulásával bárki más – a fajta hasznosításának céljából – nem adta el más személynek vagy azzal más módon nem rendelkezett:

a) a fent említett időpontot megelőző egy évnél korábban a Közösség területén belül;

[…]”

5. Az 2100/94 rendelet „Szakmai szempontok szerinti vizsgálat” című 55. cikkének (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A Hivatal általános szabályok vagy egyedi esetekben felhívás útján határozza meg, hogy mikor, hol és milyen mennyiségű, illetve minőségű anyagot és referenciamintát kell benyújtani a szakmai szempontok szerinti vizsgálathoz”.

6. A 2100/94 rendelet 61. cikke felsorolja azokat a körülményeket, amelyek között a közösségi növényfajta-oltalmi bejelentés elutasítható. A jelen ügy szempontjából releváns részében a cikk a következőket írja elő:

„(1) A Hivatal a közösségi növényfajta-oltalmi bejelentést elutasítja, amennyiben megállapítja, hogy a kérelmező:

[...]

b) a megadott határidőn belül nem teljesítette az 55. cikk (4) vagy (5) bekezdése szerinti szabályban vagy kérelemben előírtakat, kivéve, ha a Hivatal jóváhagyta, hogy az anyagokat ne nyújtsák be;

[...]”

7. A 2100/94 rendeletnek „A fellebbezési tanácsok határozatai ellen benyújtható keresetek” című 73. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A fellebbezési tanácsok fellebbezés tárgyában hozott határozatai a Bíróság előtt keresettel támadhatók meg.

(2) Kereset illetékesség hiánya, alapvető eljárási szabály megsértése, a Szerződés, e rendelet vagy az előbbiek alkalmazására vonatkozó bármely jogszabály megsértése, valamint hatásköri visszaélés miatt nyújtható be.

(3) A Bíróság a jogvita tárgyát képező határozatot hatályon kívül helyezheti vagy megváltoztathatja.

(4) A keresetet a fellebbezési eljárásban részt vett bármely olyan fél benyújthatja, akinek kérelmét részben vagy egészben elutasították.

[…]”

8. A 2100/94 rendelet *„In integrum restitutio”* című 80. cikkének az (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha az adott körülmények között elvárható, kellő gondosság ellenére a közösségi növényfajta-oltalmi jog bejelentője, jogosultja vagy a Hivatal előtt folyó eljárásban részt vevő egyéb fél nem tudja betartani a Hivatal által meghatározott határidőt, akkor kérelmére jogaiban az eredeti állapot visszaállítása *(in integrum restitutio)* engedélyezhető, amennyiben a határidő elmulasztása e rendelet erejénél fogva közvetlenül valamely jogának vagy jogorvoslati eszközének elvesztését eredményezte”.

III – A tényállás

9. A megtámadott ítélet a jelen jogvitát kiváltó tényállást a következőképpen állapítja meg:

„1. 1999. január 18-án a Konsortium Südtiroler Baumschuler (KSB), amelynek a felperes [Schniga] a jogutódja, a [2100/94 rendelet] alapján közösségi növényfajta-oltalmi bejelentést tett a CPVO-nál.

2. A kérelmet 1999/0033 számon vették nyilvántartásba.

3. A közösségi növényfajta-oltalmi bejelentés tárgya a Gala Schnitzer almafajta (Malus Mill) volt.

4. A CPVO felkérte a Bundessortenamtot (német szövetségi növényfajta-hivatal) a 2100/94 rendelet 55. cikkének (1) bekezdése szerinti szakmai szempontok szerinti vizsgálat elvégzésére.

5. A KSB képviselőjéhez intézett 1999. január 26-i levelével a CPVO felhívta a KSB-t, hogy 1999. március 1-je és 15. között nyújtsa be előtte, valamint a Bundessortenamt előtt a szakmai szempontok szerinti vizsgálathoz szükséges anyagot, nevezetesen tíz, vegetatív nyugalmi állapotban lévő, oltásra alkalmas tőhajtást. A CPVO kifejtette továbbá, hogy a KSB feladata, hogy az anyag megküldése során betartsa valamennyi alkalmazandó növény-egészségügyi és vámügyi feltételt.

6. A Bundessortenamt az említett anyagot 1999. március 9-én vette kézhez.

7. A KSB képviselőjéhez intézett 1999. március 25-i levelével a CPVO visszaigazolta a kívánt anyag kézhezvételét, és rámutatott, hogy az említett anyagot jó állapotban és határidőn belül nyújtották be a Bundessortenamt előtt, ám azt nem kísérte növény-egészségügyi bizonyítvány. A CPVO felhívta a KSB-t, hogy gondoskodjék ezen nélkülözhetetlen dokumentum mielőbbi benyújtásáról.

8. 1999. április 23-án a KSB megküldött a Bundessortenamtnak egy európai növényútlevelet, és kifejtette, hogy az azt kiállító hatóság, jelesül Bolzano autonóm tartomány (Olaszország) növényvédelmi szolgálata kijelentette, hogy ez a dokumentum helyettesíti a növény-egészségügyi bizonyítványt.

9. 1999. május 3-i elektronikus levelével a Bundessortenamt tájékoztatta a KSB-t arról, hogy az anyag határidőn belül beérkezett, megfelelő, és a benyújtott európai növényútlevél kielégítő a szakmai szempontok szerinti vizsgálat, valamint a közösségi növényfajta-oltalom megadása anyagi jogi feltételeinek vizsgálata szempontjából. Mindazonáltal kérte egy olyan hivatalos bizonyítvány másolatát, amely tanúsítja, hogy a benyújtott anyag vírusmentes.

10. 2001 folyamán a KSB tájékoztatta a Bundessortenamtot, hogy nem áll módjában benyújtani a kért növény-egészségügyi bizonyítványt, mivel kiderült, hogy az 1999 márciusában a szakmai szempontok szerinti vizsgálat céljából benyújtott anyag latens vírushordozó.

11. 2001. május 4-i elektronikus levelével a Bundessortenamt tájékoztatta a CPVO-t azon szándékáról, hogy megsemmisíti a fertőzött anyagot, elkerülve ezáltal a fertőzés többi növényre való átterjedését, és azt javasolta, hogy hívja fel a KSB-t új, vírusmentes anyag benyújtására, hogy újrakezdhessék a szakmai szempontok szerinti vizsgálatot.

12. A Bundessortenamthoz intézett 2001. május 8-i elektronikus levelével a CPVO hozzájárult a fertőzött anyag megsemmisítéséhez, és jelezte, hogy döntése szerint felhívja a KSB-t, hogy 2002 márciusára nyújtson be új, vírusmentes anyagot. Rámutatott továbbá, hogy mivel az anyag benyújtására vonatkozó utasítások nem pontosították, hogy ezen anyagnak vírusmentesnek kell lennie, csupán azt, hogy meg kell felelnie az európai növényútlevél követelményeinek, a KSB nem tehető felelőssé a helyzetért, így a Gala Schnitzer növényfajtára vonatkozó kérelem elutasítása nem lenne helyes, és következésképpen a javasolt megoldás tűnik a legjobbnak.

13. 2001. június 13-i elektronikus levelével a CPVO tájékoztatta a KSB-t, hogy a Bundessortenamttal egyetértésben úgy határozott, hogy a Gala Schnitzer növényfajta bejelentése vizsgálatának újrakezdése céljából – mivel a növényi anyagok benyújtására vonatkozó intézkedések és az e növények egészségi állapotára vonatkozó előírások nem voltak kellően egyértelműek – engedélyezi, hogy a KSB 2002 márciusában a Bundessortenamt elé új, vírusmentes anyagot nyújtson be ezt tanúsító növény-egészségügyi bizonyítvány kíséretében.

14. Az újabb, szakmai szempontok szerinti vizsgálat befejeztével a Bundessortenamt 2005. december 16-i zárójelentésében azt a következtetést vonta le, hogy a Gala Schnitzer növényfajta megkülönböztethető a referenciaként szolgáló legközelebbi növényfajtától, jelesül a Baigent fajtától az alábbi további jellemző alapján: „Gyümölcs: csíkok szélessége”.

15. 2006. május 5-én a beavatkozók, az Elaris SNC és a Brookfield New Zealand Ltd, amelyek a Baigent fajta oltalmi jogához kapcsolódó használati engedély, illetve ezen jog jogosultjai, a 2100/94 rendelet 59. cikkének alapján kifogást nyújtottak be a CPVO-hoz a Gala Schnitzer fajta növényfajta-oltalmi jogának megadásával szemben.

16. A kifogás a Baigent almafajta (Malus Mill) korábbi oltalmi jogán alapult.

17. A kifogás alátámasztásául az előterjesztők egyrészt a 2100/94 rendelet 61. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt okokra hivatkoztak, mivel annak, hogy a felperes nem teljesítette a szakmai szempontok szerinti vizsgálatra szánt anyag benyújtására vonatkozó, a CPVO 1999. január 26-i és március 25-i levelében meghatározott feltételeket, a Gala Schnitzer fajta bejelentésének elutasításához kellett volna vezetnie, másrészt a 2100/94 rendelet 7. cikkében foglalt okokra, mivel a Gala Schnitzer fajta nem megkülönböztethető a Baigent fajtától.

18. 2006. december 14-én a CPVO elnöke engedélyezte a „Gyümölcs: csíkok szélessége” további jellemző használatát a Gala Schnitzer fajta megkülönböztethetőségének meghatározása céljából.

19. 2007. február 26-i EU 18759., OBJ 06-021. és OBJ 06-022. sz. határozataival a közösségi növényfajta-oltalom megadásával szemben benyújtott kifogás tárgyában állásfoglalásra illetékes bizottság (a továbbiakban: bizottság) engedélyezte a Gala Schnitzer fajtának igényelt oltalmat, és a kifogást elutasította.

20. 2007. április 11-én a beavatkozók a 2100/94 rendelet 67–72. cikke alapján e három határozattal szemben fellebbezést nyújtottak be a CPVO fellebbezési tanácsa előtt.

21. [A megtámadott határozattal] a fellebbezési tanács hatályon kívül helyezte a Gala Schnitzer fajtának közösségi növényfajta-oltalmat megadó határozatot, valamint a kifogást elutasító határozatokat, és ő maga elutasította a Gala Schnitzer fajta bejelentését.. Közelebbről úgy vélte, hogy a 2100/94 rendelet 61. cikke (1) bekezdésének b) pontja nem teszi lehetővé a CPVO

számára, hogy új anyag benyújtását engedélyezze a KSB számára, mivel a KSB nem teljesítette az 55. cikk (4) bekezdése szerinti azon egyedi felhívásban előírtakat, amellyel a CPVO növény-egészségügyi bizonyítvány benyújtását kérte annak tanúsításául, hogy a benyújtott anyag vírusmentes.”

IV – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

10. A Schniga a 2008. április 4-én benyújtott keresetlevelével keresetet indított az Elsőfokú Bíróságon a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránt.

11. A Brookfield és az Elaris, amelyek a jelen eljárásban fellebbezők, az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban a CPVO kérelmeit támogató beavatkozókként vettek részt.

12. A hatályon kívül helyezés iránti kereset alapjául három jogalap szolgált: i. a beavatkozók által a CPVO elé terjesztett kifogások elfogadhatatlansága, ii. a 2100/94 rendelet 61. cikke (1) bekezdése b) pontjának és 62. cikkének a megsértése, valamint iii. az 55. cikk (4) bekezdésének a megsértése.

13. Az Elsőfokú Bíróság azt követően, hogy az első jogalapot elfogadhatatlannnak nyilvánította, mivel azt első alkalommal az Elsőfokú Bíróság előtt terjesztették elő, mérlegelte a harmadik, a 2100/94 rendelet 55. cikke (4) bekezdésének a fellebbezési tanács által való megsértésére alapított jogalapot. A megtámadott ítélet 39. pontjában megállapította, hogy a fellebbezési tanács a CPVO 1999. január 26-i és március 25-i levelek értékelésével olyan jogi értékelést végzett, amely a szóban forgó eljárás keretében megtámadható. Az Elsőfokú Bíróság így arra a következtetésre jutott, hogy a harmadik jogalap elfogadható.

14. Az ügy érdemi vizsgálata keretében az Elsőfokú Bíróság először a harmadik jogalapot mérlegelte. Ezzel kapcsolatban elutasította a fellebbezési tanács által a vitatott határozatban képviselt azon álláspontot, amely szerint a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdése nem teszi lehetővé a CPVO számára annak az engedélyezését, hogy a szakmai szempontok szerinti vizsgálathoz új anyagot nyújtsanak be.

15. A CPVO számára a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdése által biztosított mérlegelési jogkör terjedelmének a meghatározása során az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 63. pontjában megállapította, hogy e rendelkezés keretében e mérlegelési jogkör magában foglalja a CPVO azon jogát, hogy – amennyiben szükségesnek véli az adott esetben – pontosítsa azon előfeltételeket, amelyekhez egy közösségi növényfajta-oltalmi bejelentés vizsgálatát köti, amennyiben az a határidő, amelyen belül ezen oltalmi bejelentés benyújtójának teljesítenie kell a neki címzett egyedi felhívásban foglaltakat, még nem járt le. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 64. pontjában különösen azt állapította meg, hogy megfelel a gondos ügyintézés elvének, és az eljárások jó lefolyása és hatékonysága biztosítása szükségességének az, hogy a CPVO-nak, amikor úgy véli, hogy az általa észlelt pontatlanság korrigálható, lehetősége van az előtte korábban benyújtott bejelentés vizsgálatát lefolytatni. Az Elsőfokú Bíróság továbbá a megtámadott ítélet 65. pontjában megállapította, hogy a CPVO-ra ruházott mérlegelési jogkör lehetővé teszi a CPVO számára azt, hogy egyedi felhívásai egyértelműek legyenek, és a bejelentők számára azt, hogy egyértelmű módon megismerjék jogaikat és kötelezettségeiket.

16. Az Elsőfokú Bíróság az előtte folyamatban levő ügy alapjául szolgáló releváns tények értékelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy annak megállapításával, hogy a CPVO megsértette a 2100/94 rendelet 61. cikke (1) bekezdésének b) pontját, amikor engedélyezte a KSB számára új anyag benyújtását, noha e rendelkezés értelmében azonnal el kellett volna utasítania a KSB által benyújtott kérelmet, mivel az nem teljesítette az egyedi felhívásban foglaltakat – a fellebbezési tanács nem vette tekintetbe a CPVO-nak a 2100/94 rendelet 55. cikke (4) bekezdése által biztosított mérlegelési jogkörét.

17. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság – megállapítva, hogy a második jogalap megalapozottságának vizsgálata nem szükséges, és elutasítva a beavatkozóknak a vitatott határozat megváltoztatására irányuló kérelmét – a keresetnek helyt adott, és a vitatott határozatot hatályon kívül helyezte.

V – Kérelmek a Bíróság előtti eljárásban

18. A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé újabb határozathozatal céljából, vagy másodlagosan utasítsa el jogerősen a Schniga keresetét, ezáltal helyben hagyva a fellebbezési tanács által hozott vitatott határozatot. A fellebbezők ezenfelül azt kérik, hogy a Bíróság a fellebbezési eljárásban ellenérdekű feleket kötelezze az eljárás költségeinek a viselésére.

19. A CPVO és a Schniga azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a fellebbezőket kötelezze az eljárás költségeinek a viselésére.

VI – A fellebbezés

20. A fellebbezők két fellebbezési jogalapra hivatkoznak, amelyek közül mindkettő az Elsőfokú Bíróság azon megállapításaira vonatkozik, amelyek a Schniga által az elsőfokú eljárásban előterjesztett harmadik jogalapot érintik.

21. Az első fellebbezési jogalap abban áll, hogy a Schniga által az elsőfokú eljárásban előterjesztett harmadik jogalapot az Elsőfokú Bíróságnak elfogadhatatlannak kellett volna nyilvánítania, és e bíróság megsértette a 2100/94 rendelet 73. cikkének (2) bekezdését azzal, hogy jogellenesen vizsgálta felül a fellebbezési tanács ténybeli megállapításait. A fellebbezők a második jogalap keretében, amely több részre oszlik, arra hivatkoznak, hogy az Elsőfokú Bíróság azáltal, hogy a CPVO-ra ruházott mérlegelési jogkört tévesen értelmezte, megsértette a 2100/94 rendelet 55. cikkének az e rendelet 61. cikke (1) bekezdésének b) pontjával és 80. cikkével összefüggésben értelmezett (4) bekezdését.

A – *Az első fellebbezési jogalap*

1. A felek főbb érvei

22. A fellebbezők az első fellebbezési jogalap keretében arra hivatkoznak, hogy az Elsőfokú Bíróság azzal, hogy a Schniga által előterjesztett harmadik jogalappal kapcsolatban felülvizsgálta a fellebbezési tanács ténybeli megállapításait, túllépte a 2100/94 rendelet 73. cikkének (2) bekezdésében meghatározott hatáskörét. A felülvizsgálatnak az e rendelkezésben meghatározott terjedelme a fellebbezési tanács határozata jogszerűségének a felülvizsgálatára korlátozódik, és jogkérdésekre, valamint hatáskörrel való visszaélésre szorítkozik.

23. Az Elsőfokú Bíróság így nem vizsgálhatta volna felül a fellebbezési tanács által az 1999. január 26-i és március 25-i levelekre vonatkozóan elvégzett értékelést. Ha az Elsőfokú Bíróság elfogadta volna a fellebbezési tanácsnak a tényekre vonatkozó ezen értékelését, nem juthatott volna arra a megállapításra, hogy a CPVO 2001 májusában még mindig gyakorolhatta a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdésében előírt, arra vonatkozó jogkörét, hogy a korábbi felhívásait pontosítsa.

24. A CPVO és a Schniga elutasítja azt az érvelést, amely szerint az Elsőfokú Bíróság túllépte a hatáskörét. Különösen arra hivatkoznak, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az Elsőfokú Bíróság kizárólagos hatáskörrel rendelkezik arra, hogy a releváns tényeket megállapítsa és értékelje, valamint a bizonyítékokat értékelje. Így még ha a Bíróság azt állapítaná is meg, hogy az Elsőfokú

Bíróság valóban ténybeli megállapításokat vizsgált felül, e felülvizsgálat az Elsőfokú Bíróság jogkörébe tartozik. A CPVO és a Schniga azonban úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben a tényeknek a fellebbezési tanács által alkalmazott jogi minősítését, és nem pedig magukat a ténybeli megállapításokat vizsgálta felül.

2. Értékelés

25. Úgy tűnik, hogy az első fellebbezési jogalap az Elsőfokú Bíróságra a 2100/94 rendelet 73. cikkének (2) bekezdése által ruházott, a fellebbezési tanács határozatainak a felülvizsgálatára vonatkozó hatáskörnek a téves értelmezésén alapszik.

26. E tekintetben meg kell állapítani, hogy bár a Bíróságnak a fellebbezésre vonatkozó hatásköre az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valóban a jogkérdésekre korlátozódik, a Schräder kontra CPVO ügyben hozott ítéletből egyértelműen az következik, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a fellebbezési tanács által elfogadott határozatok jogszerűségének felülvizsgálatára vonatkozó hatásköre ezzel szemben magában foglalja a releváns tények megállapításának és értékelésének, valamint a bizonyítékok értékelésének a jogkörét.[5]

27. E tekintetben azt is meg kell jegyezni, hogy a 2506/95 rendelet a 2100/94 rendelet 73. cikkét kifejezetten abból a célból módosította, hogy a közösségi növényfajta-oltalmi jogokra vonatkozó rendszerben alkalmazott fellebbezési eljárásokat összhangba hozza a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet.[6] 63. cikkének (2) bekezdésében előírt, a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) fellebbezési tanácsa által hozott határozatok jogszerűségének az Elsőfokú Bíróság általi felülvizsgálatára vonatkozó rendelkezésekkel.

28. A 40/94 rendelet 63. cikke (2) bekezdésének a Bíróság által alkalmazott értelmezése szerint – amely értelmezés így átvehető a 2100/94 rendelet 73. cikkére vonatkozóan is – az Elsőfokú Bíróság teljes körűen felülvizsgálhatja az OHIM fellebbezési tanácsai határozatainak jogszerűségét, szükség esetén ellenőrizve azt, hogy e tanácsok a jogvita tényállását jogilag pontosan minősítették-e, vagy hogy téves-e az említett tanácsok elé terjesztett tényállás.[7]

29. Következésképpen a 2100/94 rendelet 73. cikke (2) bekezdésének a megsértésére alapított első jogalapot megalapozatlanság miatt el kell utasítani.

B – *A második fellebbezési jogalap*

1. A felek főbb érvei

30. A fellebbezők a második fellebbezési jogalap keretében arra hivatkoznak, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a CPVO számára a 2100/94 rendelet 55. cikkének a rendelet 61. cikke (1) bekezdésének b) pontjával és 80. cikkével összefüggésben értelmezett (4) bekezdése által biztosított mérlegelési jogkör terjedelmét. E tekintetben a fellebbezők számos téves megállapítást, illetve feltételezést sorolnak fel, amelyeket álláspontjuk szerint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben a CPVO jogkörének téves értelmezése következtében fogalmazott meg.

5 — Lásd erre vonatkozóan a C-38/09. P. sz. ügyben 2010. április 15-én hozott ítélet (EBHT 2010., I-3209. o.) 69. pontját; lásd továbbá az ügyre vonatkozó indítványom 20–23. pontját.

6 — HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.; lásd a 2506/95 rendelet harmadik preambulumbekezdését.

7 — Lásd különösen a C-16/06. P. sz., Les Éditions Albert René kontra OHIM ügyben 2008. december 18-án hozott ítélet (EBHT 2008., I-10053. o.) 38. és 39. pontját.

31. A fellebbezők így különösen azt állítják, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen feltételezte, hogy a CPVO-nak a jogköre kiterjedt arra, hogy az egyedi esetekben való felhívást ne csupán a bizonyos időn belül benyújtandó anyag minőségére való hivatkozás mellett, hanem az e minőség dokumentumokkal való igazolására való hivatkozás mellett is alkalmazza. A fellebbezők álláspontja szerint a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdése értelmében vett egyedi felhívások ezzel ellenkezőleg kizárólag magára az anyagra vonatkozhatnak.

32. A fellebbezők továbbá azzal érvelnek, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg, hogy a CPVO az egyedi felhívásait feloszthatja két önálló és független felhívásra, melyek közül az egyik magát az anyagot érinti, a másik pedig a minőség dokumentumok útján történő, olyan igazolását, mint a növény-egészségügyi bizonyítvány benyújtása.

33. A fellebbezők álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság a 2100/94 rendelet 61. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján szintén tévesen feltételezte azt, hogy a CPVO jogköre kiterjedt arra, hogy engedélyezze új, vírusmentes anyag benyújtását azt követően, hogy az anyag benyújtására nyitva álló határidő lejárt, és egyértelművé vált, hogy az anyag nem vírusmentes. Az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg, hogy a „mielőbb” fordulat az arra vonatkozó felhívás tekintetében, hogy a már benyújtott anyagra vonatkozóan küldjék el a hiányzó növény-egészségügyi bizonyítványt, nem értelmezhető határidőnek, és semmi esetre sem olyan határidőnek, amely a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdése értelmében vett egyedi felhívás tekintetében eltelt, melynek következtében a rendelet 61. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a kérelmet el kell utasítani.

34. Ezenfelül az Elsőfokú Bíróság tévesen feltételezte, hogy a CPVO teljes körű mérlegelési jogkörrel rendelkezett arra vonatkozóan, hogy bármely hierarchiális vagy bírósági felülvizsgálat nélkül maga biztosítsa az egyedi felhívásainak a jogi pontosságát és egyértelműségét. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg, hogy az ilyen felhívások értelmezésének a jóhiszemű vagy rosszhiszemű értelmezése irreleváns. Az Elsőfokú Bíróság nem ellenőrizte a 2100/94 rendelet 80. cikke szerinti, *in integrum restitutióra* vonatkozó eljárás korlátait sem, melyeket a CPVO nyilvánvalóan figyelmen kívül hagyott.

35. A CPVO válaszul azzal érvel, hogy mindig azon az álláspontonvolt, hogy indokolt volt annak az engedélyezése, hogy a bejelentő a növényi anyagot másodszor is benyújtsa, mivel az egyedi felhívás (az 1999. január 26-i levél) nem volt kellőképpen egyértelmű. A jelen esetben a CPVO felhívásainak az értékelésekor a jogbiztonság elvének fényében szem előtt kell tartani a pontos utasítások fontosságát.

36. A benyújtandó növényi anyag minőségére vonatkozó felhívásokat illetően a CPVO úgy véli, hogy az, hogy a benyújtandó növényi anyagnak vírusmentesnek kell lennie, csupán az anyag benyújtására vonatkozó határidő lejártakor és a benyújtást követően vált egyértelművé. Az 1999. január 26-i felhívás e tekintetben nem volt kellőképpen egyértelmű.

37. Ezen okból kifolyólag a CPVO álláspontja szerint nem állapítható meg, hogy a KSB nem felelt meg a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdése szerinti felhívásnak. Következésképpen nem volt alap a KSB kérelmének a 2100/94 rendelet 61. cikkének (1) bekezdése szerinti elutasítására.

38. A dokumentumokra vonatkozó felhívást illetően a CPVO osztja az Elsőfokú Bíróság azon álláspontját, hogy a felhívásnak, a megadott határidőt is beleértve, egyértelműnek kell lennie azelőtt, hogy a kérelem a releváns dokumentumok benyújtásának elmulasztása miatt elutasíthatóvá válik.

39. A CPVO ezenfelül azzal érvel, hogy a 2100/94 rendelet 80. cikkében foglalt, *in integrum restitutióra* vonatkozó eljárás a jelen ügy körülményei között nem volt alkalmazható, mivel a „mielőbb” fordulat nem volt kellőképpen pontos meghatározása a bejelentő cselekvésére nyitva álló határidőnek. Mindenesetre még ha e fordulatot kellőképpen pontosnak is kellene tekinteni, a 2100/94 rendelet 80. cikke nem alkalmazható azokra az esetekre, amelyekben a Hivatal a késedelemhez hozzájárult – a jelen esetben azzal, hogy az 1999. január 26-i levelében nem adott egyértelmű utasításokat.

40. Végezetül a CPVO egyetért az Elsőfokú Bírósággal abban, hogy a bejelentő jóhiszeműsége vagy rosszhiszeműsége nem releváns a CPVO számára a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdésében biztosított mérlegelési jogkör értékelése tekintetében.

41. Ezért a CPVO – a fellebbezők valamennyi érvelését elutasítva – azzal érvel, hogy a fellebbezők által előterjesztett második jogalap teljes egészében elfogadhatatlan.

42. A Schniga hangsúlyozza, hogy a fellebbezők állításaival ellentétben az oltalmi bejelentések szakmai szempontok szerinti vizsgálatának a tudományos és technikai vonatkozásokban fennálló bonyolultságára tekintettel a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdése szükségszerűen tág mérlegelési jogkört biztosít a CPVO-nak funkciói gyakorlásához. Ebbe beletartozik az is, hogy a CPVO, amennyiben úgy véli, hogy – mint a jelen esetben – a vizsgálandó anyagra vonatkozó egészségügyi követelmények tekintetében nem volt kellően egyértelmű, a 2100/94 rendelet 61. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében hozzájárulhat ahhoz, hogy az anyagokat ne nyújtsák be, engedélyezve a fellebbezők számára, hogy új határidőn belül új anyagot nyújtsanak be.

2. Értékelés

43. A második fellebbezési jogalap és annak részei lényegében az Elsőfokú Bíróságnak arra a megállapítására – illetve annak a megállapításnak az alapjául szolgáló, a megtámadott ítélet 62–80. pontjában kifejtett indokolásra – összpontosítanak, amely szerint a fellebbezési tanács annak megállapításával, hogy a CPVO megsértette a 2100/94 rendelet 61. cikke (1) bekezdésének b) pontját azáltal, hogy engedélyezte a KSB számára az új növényi anyag benyújtását, ahelyett hogy a kérelmet e rendelkezés alapján elutasította volna, figyelmen kívül hagyta a CPVO számára a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdése által biztosított mérlegelési jogkört. A fellebbezők álláspontja szerint ilyen engedélyezésnek csak a rendelet 80. cikke szerinti *in integrum restitutio* esetén lett volna helye, amelyet azonban a KSB nem kérelmezett.

44. Elsőként emlékeztetni kell arra, hogy a 2100/94 rendelet 55. cikkének (49 bekezdése értelmében a CPVO jogosult arra, hogy általános szabályok vagy egyedi esetekben felhívás útján határozza meg, hogy mikor, hol és milyen mennyiségű, illetve minőségű anyagot és referenciamintát kell benyújtani a szakmai szempontok szerinti vizsgálathoz.

45. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy mivel a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdése a CPVO-ra jogosultságot ruház arra vonatkozóan, hogy mennyiségi és minőségi szempontból meghatározza az anyagot, amelyet a szakmai szempont szerinti vizsgálathoz be kell nyújtani, amely vizsgálat önmagában bonyolult tudományos és technikai értékeléseket foglal magában, a CPVO számára e rendelkezés alkalmazása tekintetében el kell ismerni bizonyos mérlegelési jogkört.[8]

46. Álláspontom szerint nemcsak maga a 2100/94 rendelet 55. cikke (4) bekezdésének a szövege biztosít e tekintetben viszonylag tág mérlegelési jogkört, hanem ezt tükrözi a rendelet 61. cikke (1) bekezdésének b) pontja is, amely a CPVO számára lehetővé teszi, hogy e rendelet 55. cikkének (4) bekezdése alkalmazásában jóváhagyja, hogy a felhívását ne teljesítsék, és ily módon elkerülje azt, hogy a kérelmet el kelljen utasítani.[9]

8 — Lásd erre vonatkozóan a fenti 5. lábjegyzetben hivatkozott Schräder kontra CPVO ügyben hozott ítélet 77. pontját és az ügyre vonatkozó indítványom 25. pontját; lásd továbbá többek közt a C-169/95. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 1997. január 14-én hozott ítélet (EBHT 1997., I-135. o.) 33. és 34. pontját.

9 — Lásd analógia útján a C-29/05. P. sz., OHIM kontra Kaul ügyben 2007. március 13-án hozott ítélet (EBHT 2007., I-2213. o.) 42. pontját arra vonatkozóan, hogy az OHIM tág mérlegelési jogkörrel rendelkezik abban a tekintetben, hogy figyelembe vehet késedelmesen előterjesztett tényeket vagy bizonyítékokat.

47. E megközelítés alapján a számomra úgy tűnik, hogy az Elsőfokú Bíróság a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdése által biztosított mérlegelési jogkörnek a megtámadott ítélet 63–65. pontjában való meghatározásakor helyesen állapította meg, hogy e mérlegelési jogkör magában foglalja a CPVO azon jogát, hogy – amennyiben szükségesnek véli – pontosítsa azon feltételeket, amelyekhez egy közösségi növényfajta-oltalmi bejelentés vizsgálatát köti, amennyiben az a határidő, amelyen belül a bejelentés benyújtójának teljesítenie kell a neki címzett egyedi felhívásban foglaltakat, még nem járt le.

48. E kontextusban az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 64. pontjában téves jogalkalmazás nélkül állapíthatta meg, hogy megfelel a gondos ügyintézés elvének, valamint az eljárások jó lefolyása és hatékonysága biztosítása szükségességének az, hogy a CPVO-nak, amikor úgy véli, hogy az általa észlelt pontatlanság korrigálható, lehetősége van az előtte korábban benyújtott bejelentés vizsgálatát lefolytatni, és ilyen esetben nem köteles e bejelentést elutasítani.

49. Az Elsőfokú Bíróság azt is jogosan állapította meg a megtámadott ítélet 65. pontjában, hogy a jogbiztonság elvéből fakadó követelmény az, hogy a bejelentőknek lehetőséggel kell rendelkezniük arra, hogy egyértelmű módon megismerjék jogaikat és kötelezettségeiket, és ennek megfelelően hozhassanak intézkedéseket.[10] Mivel a CPVO-ra mint az Európai Unió hatóságára kötelezőek a jogbiztonság elvének mint az Európai Unió joga általános elvének a követelményei, az Elsőfokú Bíróság a fellebbezők állításaival ellentétben téves jogalkalmazás nélkül állapíthatta meg, hogy a CPVO hatáskörrel rendelkezett arra, hogy maga gondoskodjon arról, hogy az egyéni felhívásai egyértelműek legyenek, és ennek megfelelően a felhívások teljesítésének az elmulasztásáért kizárólag a bejelentő legyen felelős.

50. A fellebbezők állításaival ellentétben azonban a megtámadott ítéletben semmi nem utal arra, és nem sugallja azt, hogy a CPVO jogköre teljes mértékben korlátlan, és az mentes mindenfajta hierarchiális vagy bírósági felülvizsgálat alól.

51. Álláspontom szerint tehát az Elsőfokú Bíróság e tekintetben nem alkalmazta tévesen a jogot a CPVO számára a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdése által biztosított mérlegelési jogkör terjedelmének a meghatározásakor.

52. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet további pontjaiban az ügy körülményeit a fent ismertetett mérlegelési jogkör alapján értékelte.

53. Az Elsőfokú Bíróság ebben az összefüggésben – különösen a megtámadott ítélet 69. és 72. pontjában – mind az 1999. január 26-i és március 25-i levelet, mind pedig a 2001. június 13-i elektronikus levelet, amelyben a CPVO a KSB-vel az előtte folyamatban eljárás során kommunikált, olyan levélnek minősítette, amely a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdése értelmében egyéni felhívást foglal magában.

54. E tekintetben el kell utasítani a fellebbezők azon érvét, amely szerint az ilyen felhívások csak magára az anyagra vonatkozhatnak, de az anyag minőségét alátámasztó olyan dokumentumokra nem, mint az anyag egészségi állapotát tanúsító növény-egészségügyi bizonyítvány. Mivel az ilyen dokumentumok – amint arra az Elsőfokú Bíróság helyesen rámutatott – a benyújtandó anyagok minőségére vonatkoznak, túlzottan formalistának tűnne, és a CPVO számára a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdése által a többek közt a benyújtandó anyag minőségének a meghatározása tekintetében biztosított, fent ismertetett tág mérlegelési jogkörrel ellentétes lenne annak a kizárása, hogy e rendelkezés alapján ilyen felhívásokat lehessen tenni.

10 — Lásd erre vonatkozóan a C-169/80. sz., Gondrand és Garancini ügyben 1981. július 9-én hozott ítélet (EBHT 1981., 1931. o.) 17. pontját, a C-63/93. sz., Duff és társai ügyben 1996. február 15-én hozott ítélet (EBHT 1996., I-569. o.) 20. pontját, valamint a C-110/03. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 2005. április 14-én hozott ítélet (EBHT 2005., I-2801. o.) 30. pontját.

55. Ezek alapján még ha az 1999. március 25-i levelet a fellebbezők állításaival összhangban úgy is kellene értelmezni, hogy azok külön egyedi felhívások, melyek csupán a benyújtandó anyag egészségi állapotának a dokumentumokkal való igazolására, és nem magára a minőségre vonatkoznak az 1999. január 26-i, korábbi levélhez hasonlóan, nem állapítható meg, és a fellebbezők nem is fejtették ki részletesebben, hogy a két egyéni felhívás útján történő eljárás („felosztás”) mennyiben lépte túl a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdésében meghatározott korlátokat.

56. A fellebbezők azon kifogását illetően, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg, hogy a CPVO jogosult volt annak az engedélyezésére, hogy új, vírusmentes anyagot nyújtsanak be az anyag benyújtására nyitva álló határidő letelte után, és annak egyértelművé válását követően, hogy az anyag nem vírusmentes, meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 74. és 75. pontjában a CPVO által a 2001. június 13-i elektronikus levélben megfogalmazott és a Bíróság előtti jelen fellebbezési eljárás során is képviselt álláspontot osztotta, mely szerint az 1999. január 26-i és március 25-i levelekben foglalt utasításokból nem derült ki egyértelműen és a KSB számára minden kételyt eloszlató módon az, hogy a benyújtandó anyagnak vírusmentesnek kell lennie. A megtámadott ítélet 76. pontjában ezenfelül az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a CPVO azzal, hogy az 1999. március 25-i levélben a KSB-től csupán azt kérte, hogy „mielőbb” nyújtsa be a szükséges egészségügyi bizonyítványt, nem írt elő konkrét határidőt a KSB számára a bizonyítvány benyújtására.

57. A tények ezen értékelése alapján, amely önmagában a Bíróság előtt nem vitatható fellebbezés keretében, és amely alapján tehát nem állt fenn egyértelműség azt illetően, hogy a szakmai szempontok szerinti vizsgálathoz benyújtandó anyagnak vírusmentesnek kell lennie, álláspontom szerint az Elsőfokú Bíróság a fentiekben hivatkozott, a gondos ügyintézésre és a jogbiztonságra vonatkozó elvekre [11] tekintettel jogosan és téves jogalkalmazás nélkül állapította meg, hogy a CPVO mérlegelési jogkörébe beletartozott az, hogy a 2001. június 13-i elektronikus levelében pontosítsa az erre vonatkozó korábbi felhívásait, és engedélyezze azt, hogy új, vírusmentes anyagot nyújtsanak be.

58. Ami a fellebbezők további, a 2100/94 rendelet *in integrum restitutióra* vonatkozó eljárást előíró 80. cikkének a megsértését érintő állítását érinti, elegendő megjegyezni azt, hogy először is a KSB e rendelkezés alapján ténylegesen nem terjesztett elő kérelmet az eredeti állapot visszaállítása iránt, és másodszor – amint a CPVO helyesen mutatott rá – az e rendelkezésben a határidő be nem tartására vonatkozó feltétel a növényi anyag benyújtására vonatkozó határidő egyértelműségének a hiánya miatt nyilvánvalóan nem teljesült; mivel amint a fenti megfontolásokból következik, a CPVO jogosult volt arra, hogy engedélyezze az új növényi anyag benyújtását egy és ugyanazon bejelentési eljárás keretében, az eredeti kérelem elutasítása nélkül, nem volt szükséges a növényi anyag benyújtására vonatkozó jognak a 2100/94 rendelet 80. cikke alapján történő helyreállítása.

59. Következésképpen az e rendelkezés megsértésére vonatkozó jogalapot el kell utasítani.

60. Végezetül – ellentétben a fellebbezők ezzel kapcsolatos állításaival – az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 80. pontjában a KSB ellen irányuló rosszhiszemű kijelentésekre vonatkozó kifogásokat mint hatástalanokat elutasította, mivel e kérdés valóban irreleváns volt az Elsőfokú Bíróság vizsgálatának a tárgyát képező, azon kérdés szempontjából, hogy a CPVO a számára a 2100/94 rendelet 55. cikkének (4) bekezdése által a felhívásainak a pontosítására vonatkozóan biztosított mérlegelési jogkör keretében járt-e el.

61. A fentiekre tekintettel a második, a 2100/94 rendelet 55. cikkének az e rendelet 61. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összefüggésben értelmezett (4) bekezdésének a megsértésére alapított fellebbezési jogalapot álláspontom szerint megalapozatlanság miatt szintén el kell utasítani.

62. A fenti megfontolások alapján álláspontom szerint a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

11 — Lásd a fenti 47. és 49. pontot.

VII – A költségekről

63. A Bíróság eljárási szabályzata 69. cikkének 2. §-a alapján, amely rendelkezés e szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A fellebbezőket, mivel pervesztesek lettek, a CPVO és a Schniga kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

VIII – Végkövetkeztetések

64. A fenti indokokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság:

(1) a fellebbezést utasítsa el;

(2) az alpereseket kötelezze a költségek viselésére.